

Acsai Roland

Csillagász

E mályvaszínű estén
elhúz egy villamos,
a kondenzcsík-keresztnél
reszketnek csillagok.

A lámpafényben házak,
házakban életek,
anyámék épp így fáztak,
ha jöttek nagy telek.

Az Örs vezér terénél
a buszra vártak ők,
álommal jött az éjfél,
munkával délelőtt.

Az utcát jól megnézem,
talán a múltba visz,
hol várnak rám már régen,
és minden új avítt.

A nagymamám itt varrta
a sok elnyűtt ruhát,
a sors merült a sorsba –
csillagba csillagász.

Mint eltűnő madárnyom

Szállongó hóesésben
húzom a lányomat,
a régi szánkón végre,
a téli ég alatt.

Így húzott az apám is,
így csúszkált épp, igen.
Látom egy villanásnyit:
velünk van, úgy hiszem.

Kislányom ül a szánon,
pehely pehelyre hull.
Mint eltűnő madárnyom,
a hóban most a múlt.

Októberi magasság

Egy őszi vallomást még
tán el kell mondanom,
míg nem hosszú az árnyék,
s van lomb az ágakon.

De szóljanak helyettem
az érő hóbogyók,
a bokrokon, a kertben,
az őszi hírt hozók.

Kinyitnak még a rózsák
a záráshoz közel:
októberi magasság
a mélységnek felel.

Egy álomról

Ma álmaimban újra Abonyban jártam én,
ki ismerős volt régről eljött ismét elém,
és boldogan fogadtak első szerelmeim,
mind ötven felé járt már a ráncaik szerint,
és újra felidéztük a rég elmúlt időt,
mikor még rájuk vártam az iskola előtt.
Csattantak első csókok, kamaszként így szokás,
de hát elmúlt már mindez: lettünk anyák-apák.
Ti is régi barátok, ti nagyra nőtt fiúk,
kikkel a nádist jártuk, és mindig volt kiút,
ti is ott voltatok, és köztetek ott voltam –
így vártatok ma rám a messze tűnt Abonyban.

Nemes-Lampérth József: Falusi házak, 1917 (karton, tus, ecset, 494×655 mm,
Szépművészeti Múzeum—Magyar Nemzeti Galéria), © Szépművészeti Múzeum, Budapest